

Radka Třeštíková

bábovky

motto

román

Bábovky

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.motto.sk
www.albatrosmedia.sk

Radka Třeštíková
Bábovky – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Obsah

Rebeka

Rebeka / 7

Sex podľa kalendára

Karolína / 34

Gerbery

Miluška / 61

Darčkový poukaz

Johana / 88

Nehoda

Saša / 115

Nemusia to vedieť úplne všetci

Kveta / 141

Skočím podeň

Nikola / 167

Rande

Alena / 194

Boh alebo mixér?

Magda / 221

List na rozlúčku

Renáta / 248

Hollywoodska hviezda

Linda / 275

Čínska váza pre nikoho

Pani Dobrovoľná / 301

Radka Třeštková

bábovky

Mame

Rebeka

Rebeka

V malej obývačke otvorím dokorán okno, čím miestnosť opticky o čosi zväčším, no najmä ju trochu vyvetrám, narýchlo, lebo vonku mrzne, je koniec januára, najvyšší čas na prvé porušenie novoročných predsavzatí. Na jeden zakázaný telefonát. Na jednu zakázanú lásku. Alebo aspoň na jednu cigaretu, lenže cigareta je to posledné, na čo mám práve teraz chuť, hoci parapet po nočnom snežení vyzerá ako nadýchaná penová čiapočka na kapučíne a ja pri káve fajčím vždy. Skúšam do tej peny nakresliť srdiečko, lebo tak ho do nej kreslia v kaviarňach, ale sneh je zmrznutý, takže namiesto srdca vznikne zvláštny trojuholník, ktorý sa vysmieva všetkým gýčom, ale najmä mne. Dlaňou ho zotriem, ako keď lyžičkou zamiešam kávu, ktorú som pred chvíľou vyliala do drezu, už mi nechutí a dlane ma oziabajú. Chytro si ich priložím k ústam a pomaly do nich dýchnem, cítim, ako sa po zmrznutých uliciach osudu znovu rozlieva príjemné teplo, až vtedy si všimnem, že na mňa zo strechy oproti uprene hľadí vrana. Nevieť prečo, ale vrany ma vždy rozosmutnia, a pritom toto ani nie je vrana, ale havran, tvrdí Martin.

Zavriem okno a otočím sa tvárou k izbe, ktorú síce volám obývačka, ale asi iba preto, aby som nejako ospravedlnila v podstate neospravedlniteľnú cenu, za ktorú som si – ani neviem prečo – kúpila malú spálňu s ešte menšou kuchyňou. Hneď vedľa kredenca som si dala na mieru vyhotoviť knižnicu, stolár sa trochu čudoval a stále sa ma vypytoval, či do tých poličiek budem dávať hrnčeky, poháre a podobné taľafatky, vraj aby správne vymeral hĺbku, chápeme sa? Nechápeme, ja tam budem dávať knihy! A potom ten chlapík, čo priviezol televízor, vraj, kam s tým, madam? No predsa rovno vedľa chladničky! Keď si v improvizovanej obývačke vystriem nohy, palcom sa dotknem skrinky na chodbe, a keď vystriem ruku, pokojne môžem zapnúť rúru, ibaže nijakú nemám. Nevarím a na Bun Bo Nam Bo zo škatuľky jedáleň nepotrebujem, preto mám namiesto stola niekoľko drevených poličiek a dvojmiestnu pohovku, na ktorú si teraz sadnem, lebo mám dojem, že by som sa mala aspoň zvonka pokúsiť o aké-také pohodlie, keď tam dnu mám všetko zovreté ako malíčky v tesných nových lodičkách.

Sú kožené, vraj povolia.

Len aby.

Prečo som si ich vlastne kúpila? Prečo verím predavačke s permanentným mejkapom, ktorá namiesto slova „obuv“ používa výraz „topánočky“? Prečo si v živote tak často ubližujem? Dookola opakujem rovnaké chyby a potom sa čudujem, že mi zakaždým spôsobia rovnakú bolesť, no vystúpiť z toho kolotoča nedokážem, lebo jednoducho ešte nechcem. Priplatím

si ďalšiu jazdu a potom vraciam. Ozve sa spláchnutie, nie je v tom nijaká symbolika, skôr náznak toho, že sa veci menia. Vrátim sa na pohovku a za chrbát si položím vankúš. Jedno i druhé – rozkladaciu pohovku Vilasund aj vankúše Buffling – sme s Martinom vybrali v predajni Ikea, sme spolu už takmer tri roky. Zdanlivo to s tým vôbec nesúvisí, a pritom to s tým strašne súvisí. S tou bolesťou. S tým zmätkom. So všetkým.

Platiť chce on. Vraj sa na tej pohovke aj tak budeme váľať spolu, no ja ho pri pokladnici odstrčím. Na svojej pohovke sa budem váľať, s kým sa mi bude chcieť. Martin vystrúha grimasu, aj ja vystrúham grimasu, potom to necháme tak, lebo predavač nás nervózne sleduje – tak čo teda? – a Martinovi zadrnčí telefón. Je to Karolína. Viem, kedy volá ona, lebo Martin je zrazu celý nervózny. Zakaždým.

„Ahoj, Kajuška.“

Kajuška? Nemôže jej hovoriť Karolína aspoň teraz, keď stojím rovno vedľa neho? Teraz, keď moje rameno od jeho ramena oddeľuje iba bunda s tenkou vrstvou vatelínu? Teraz, keď sa to vôbec nehodí?

Sledujem, ako si pravou rukou z čela odhrnie plavé vlasy a na chvíľu ich tam pridrží, zvláštno nerozhodným gestom, akoby nevedel, čo má spraviť a čo povedať, aké klamstvo zo seba vysúkať, aby v ňom bola aspoň štipka pravdy, pretože klamať netreba viac, než je nevyhnutné.

„Som práve v Ikei,“ povie nakoniec nesmierne priamočiaro a sucho a pritom na mňa žmurkne. Jasně, veď sa v tom vezieme spolu. Sme predsa dvaja. Dvaja na lásku, ktorá mi iba ubližuje, ale on sa na tom očividne zabáva. Tvárim sa, že nepočujem, ako sa s Karolínou rozpráva, tak neprirodzene milo, až je to podozrivé, teda mne by to určite bolo podozrivé, keby som bola Martinovou manželkou, ale Karolíne to očividne podozrivé nie je. Chce, aby Martin kúpil vonné sviečky aj úložné boxy do skriň a pod posteľ. Martin Karolíne na všetko poslušne pritaká a rozlúči sa so slovami, že sa uvidia doma. Mobil všuchne do vrečka a tvári sa akože nič. Ja sa tvárim akože niečo, akože veľa!

„Čo je zase?“ čuduje sa Martin a mierne rozhodí rukami, čím ten svoj úprimný údiv ešte viac umocní. Nič nepredstiera, na nič sa nehrá, on sa naozaj celkom vážne čuduje.

„Nič.“ Stisnem pery.

Objíme ma a vtisne mi do vlasov nežný bozk. „Prepáč, musíme sa ešte vrátiť.“

Jasně, že sa musíme vrátiť. Musíš kúpiť tých pár somariniek, aby si mal čím ospravedlniť svoju neveru. Pár minút a pár stoviek extra za divoký sex na chladnej kuchynskej linke, lebo tú pohovku síce vyteperíme hore, no toľko času, aby sme ju rozbalili a zložili, už na mňa nemáš. Lahostajne myknem plecom, no k autu kráčam celkom mlčky. Akosi na protest, ale protest vlastne proti čomu? Veď Martin je stále ženatý, nielen vtedy, keď mu Karolína práve zavolá a tak sa votrie do nášho lúboštného domčeka postaveného zo špáradiel pri tajných večeriach v reštaurácii. Po-

hovku mlčky naložíme do multivanu, ktorý si Martin požičal v práci, a potom sa, ešte stále bez slova, poslušne vrátim po sviečky s vôňou vanilky (Karolína ich zbožňuje) aj po biele úložné boxy, pretože čiernu Karolína v dome neznesie. Držím sa stále tri kroky za Martinom, lebo mám pocit, že keby kráčal po mojom boku, bola by som ešte väčšia mrcha. Pri vchode sa zvrtna a navrhne, že pôjde ako prvý.

Chod' niekam!

O chvíľu hľadá v hárbe boxov tú správnu veľkosť v správnej farbe a ja pritom rozmýšľam, že by som pokojne zniesla spáľňu vymaľovanú hoci aj načier-no, len keby mi ten chlap, čo v nej spí, bol verný, ale toto je veľmi tenký ľad a ja nemám chuť sa naň pustiť, veď ja som ten dôvod, prečo pod ich manželstvom tá zmrznutá voda praská, a tak tam iba stojím, vyberám boxy a najradšej by som tým všetkým treskla a zmiz-la preč, utiekla niekam veľmi ďaleko od Martina, od Karolíny, od svojich výčitiek aj od svojho zlého svedo-mia zabaleného do lesklého papiera z tajností previa-zaného stužkou zakázanej túžby, ale keď sa obzriem, tak vidím Martina a ten jeden pohľad stačí, aby mi v tej citovej priepasti bolo zrazu zasa tak trošku dobre. Martin sa na mňa usmeje, mávne sviečkou na zna-menie, že ju už našiel, a prinesie mi kvet, veď nezáleží na tom, že je umelý.

„Ďakujem.“

Martin sa ku mne nakloní a do ucha mi šepne: „Mám na teba chuť.“

Nijaké milujem ťa alebo aspoň mám ťa rád. Stal sa zo mňa obyčajný párok v rožku, aký predávajú na

prízemí za desať korún. Martin si dá hneď dva, ja ani jeden, lebo ma na všetko prešla chuť už pri tých papierových škatuliach, ale tú fialovú gladiolu, čo mi dal, si chcem nechať, možno sa mi bude hodiť k prestieraniu, azda práve preto, ale nakoniec ju zabudnem v taške so sviečkami, tak teda nič, možno nabudúce.

V aute zapnem rádio a hľadím von oknom na mladý pár, ktorý práve odchádza z parkoviska domov, kým nasadli, letmo sa pobožkali, ale možnože v skutočnosti nie sú pár a neexistuje ani nijaký spoločný domov, možno je to tiež iba milenka a neverný manžel, ktorý jej o chvíľu v byte zmontuje nočné stolíky, dva, hoci by vlastne stačil aj jeden.

Martin mi položí pravú ruku na stehno a stisne ho, asi aby som sa už nehnevala, a pre chvíľkovú nepozornosť takmer na priechode zrazí babku. „Karolína nemôže chodiť do Ikey, to predsa chápeš,“ vysvetľuje ospravedlňujúco, keď prudko skočí na brzdy.

Chápem. Chápem, že ju detské oddelenie vždy nesmierne rozruší. Všetky tie postielky, perinky, stolíčky, uteráčky, poháriky, hračky ako pre debilov a lacné pokusy o rozkošné plyšové čosi, čo vo mne vzbudzuje skôr odpor, alebo ani to nie, je mi to jedno, ale ona už má jasnú predstavu, ako by mala detská izba vyzerieť, už má dokonca vybraný aj nábytok, samozrejme, nie z Ikey. Ako inak, veď Ikea je vyhradená pre milenky. Moje dieťa dostane pyramídu z drevených krúžkov Mula za 149 Kč a basta. Natiahnem sa, aby som na rádiu pridala zvuk, lebo Martin mi všetko znovu vysvetľuje a ja to nemám chuť počúvať, predsa dávno viem, že by Karolína hrozne chcela mať deti

a Martin deti v podstate neznáša, veď vlastne je to celkom jedno, lebo ich spolu očividne mať nemôžu, aj keď sa o to už ktovieako dlho snažia. Pri slove snažia si ich zakaždým predstavím v nejakej konkrétnej sexuálnej polohe, teda vždy v misionárskej, lebo je to jediná poloha, ktorú som schopná Martinovi odpustiť, tma, ticho, dve minúty, šup sem, šup tam, ale aj tak mi pri tej predstave zakaždým príde zle. Ako by asi bolo Karolíne, keby sa dozvedela o polohách, v ktorých sa tak často ocitám s Martinom? Keby počula, ako ryčím? Spustím okienko a zhlboka sa nadýchnem, mám pocit, že sa povraciam.

Martin sa ku mne otočí. „Si zelená ako Indira.“

Idiot. Porovnávať ma s dekou.

Pýta sa ma, či som v poriadku, či nemá niekde zastať. Potom sa pozrie na hodinky, tak nie, zastať nemôže, už aj tak príde domov veľmi neskoro, aspoň ma teda poprosí, aby som mu nehodila grcku do interiéru, a s čudným chechotom – akoby si práve v tej chvíli spomenul – mi z ničoho nič oznámi, že keby Karolína predsa len čakala dieťa a navyše dievčatko, tak by sa volalo Rebeka. Do toho mena sa Karolína jednoducho zamilovala.

„Ako?“

„Sranda, však?“

„Sranda?“

Spustím okienko ešte nižšie, hlava mi už trčí von, veď to predsa nie je možné, aby sa jej dieťa volalo ako ja, ibaže Karolína o mojej existencii ani len netuší, tak ako jej má Martin vysvetliť, že Rebeka jednoducho neprichádza do úvahy? Rebeka, to je tajné číslo uložené

v mobile pod menom kolegu z práce, to sú pravidelné piatkové večery po tenise a sobotné dopoludnia namiesto bazéna, to je znamienko pod ľavým prsníkom a vagína, ktorá vonia a chutí ako bábovka, aspoň to Martin vždy tvrdí, Rebeka, to je čerstvá ovocná šťava po sexe, pretože mama Rebeke na Vianoce kúpila odšťavovač, Rebeka nie je meno pre dieťa, nie pre Martinovo dieťa, ale čo má Martin robiť? Nič, a preto nič nerobí, iba sa na tom smeje a ja si pritom znovu uvedomím, že mu stále chýba päťka vpravo hore, čo je dosť zlé, ale vôbec mu to neprekáža, vlastne nie, prekáža mu to, ale zubárov sa tak strašne bojí, že sa o tom nesmieme ani len rozprávať. Vlastne neviem, čo mi prekáža viac, či to, že nemá zub, alebo to, že je posero.

„Nemôžeš jej to meno nejako vyhovoriť?“ spýtam sa doma, keď sa Martin so mnou lúči. Rýchla pusa na líčko, ako tete k narodeninám, pritom ešte pred chvíľou bol vo mne, a keď sa odbavil, zahuhňal, že ma miluje. Viem, to sa neráta!

„Môžem sa pokúsiť, ale Karolína je rozhodnutá, už to meno vyšila na perinku.“

„Ona sa zbláznila?“

„Tak trochu. Nechcem ju teraz príliš dráždiť, minule som ju pristihol s vankúšom pod tričkom.“

„Ale veď to je šialené!“

„Áno, je. A predstav si, že len tak mirnix-dirnix prídem do kuchyne, Karolína bude práve krájať na obed akúsi zeleninu a ja zahlásim, pozri, Karolína, moja milenka sa volá Rebeka, takže naša dcéra sa tak jednoducho volať nemôže, vyber jej iné meno, prerob tú výšivku a láskavo polož ten nôž.“

Mám chuť požičať si ten nôž od Karolíny a bodnúť ním Martina priamo do srdca, len aby som zistila, či nejaké vôbec má, či ho nedrží pri živote iba cynizmus a hlúpe vtipy, alebo mu aspoň zavolať, ibaže cez víkend sú telefonáty zakázané – pravidlo vzťahu so ženatým mužom, jedno z mnohých. Nervózne v prstoch obraciam ružovú škatuľku a rozmýšľam, či nepočkať, kým bude Martin so mnou, vydržím do piatka? A vôbec, týka sa táto záležitosť nás oboch, alebo si s tým všetkým musím poradiť sama, keďže v podstate spolu nechodíme, keďže spolu nikdy chodiť nebudeme? Nemôžeme, nejde to, karty sú rozdane, nepatrí sa, aby som ich znovu zamiešala. Položím škatuľku na miniatúrny konferenčný stolík a idem si uvariť čaj. Čierny, lebo iný doma nemám, ale spravím si ho slabý, tým hádam nikomu neublížim. Napustím vodu do rýchlovarnej kanvice, zapnem ju a pritom mi zide na um, že niekomu celkom iste ublížim, ozve sa cvak, cvak a vypadnú poistky.

Kurva.

Chvíľu sa rozhliadam okolo seba a potom prejdem cez celý byt – to mi veľa času nezaberie –, hľadám dvierka s namaľovaným bleskom, ale nijaké tu nie sú, tak kde sú? *Kto videl dievčinu nežnú ísť ráno k námestiu, šla vrátiť výhru, zamknúť bránu ku šťastiu*, pospevujem si, keď v pyžame vyjdem na chodbu a vzápätí sa zasa vrátim do bytu. Zvažujem, či Martinovi predsa len nezavolám, síce výslovne nehorí – keď horí, volať smiem –, ale situácia je nepochybné na-

liehavá, predsa aj Karolína musí pochopiť, že je oheň na streche. Zamyslene hľadím na mobil a počúvam tupé údery odkiaľsi zhora, v tom nerozhodnom tichu znejú ako tlkot môjho srdca, ale v skutočnosti sú to zvuky, ktoré vydáva lopta pri dopade na podlahu. Budú sa ozývať celú nedeľu bez ohľadu na to, koľkokrát pôjdem susedovi zabúchať na dvere, aby ten jeho *ribjónok* už konečne prestal. *Pažáľujsta!* A ešte aj tie poistky, všetko ma to tak serie!

„Ticho!“ zruknem smerom k stropu, na ktorom už vidieť dieru od zmetáka s dlhou rúčkou, akoby vôbec malo zmysel doň stále búšiť, aj tak ma nikto nepočuje a ticho určite nebude, ale keď nič iné, tak sa mi aspoň ulaví, ten výkrik ešte trikrát zopakujem a potom prestanem, lebo na mňa zabúcha sused zľava.

Aj ty mi daj láskavo pokoj, prosím ťa.

Odložím mobil, chytro sa prezlečiem a vybehnem po schodoch o poschodie vyššie. Dvere mi otvorí *atéc* toho *ribjónka*.

„*Dóbryj deň.*“

„*Dóbryj. Elektryna ňjet,*“ oznámim mu na rovinu a dúfam, že si moje slová správne vyloží ako žiadosť o pomoc.

„*Što?*“ spýta sa, očividne nič nepochopil. Ukážem teda palcom nadol, smerom k svojmu bytu, a znovu mu oznámim, že nemám elektrinu, netuším totiž, ako sa po rusky povedia poistky, a už vôbec nie vyhodené poistky, poviem mu to teda aspoň tak, ako mi zobák narástol, no so silným ruským prízvukom a celá sa pritom chvejem, akoby ma triasol elektrický prúd, *atéc* sa otočí a zavolá „*Máša!*“. To bude asi jeho

manželka, pomyslí si a obaja na ňu čakáme, ale namiesto nej napokon priletí iba basketbalová lopta. Rus sa usmeje – očividne ho to potešilo –, obratne ju zachytí a začne ňou driblovať o dlážku, je on vôbec normálny? Kašlem na poistky, ukážem na loptu a dôrazne zavrtím hlavou, buch, buch, *ňjet, ňjet*, aj debilovi musí byť jasné, ako sa tie údery rozliehajú po celom dome.

„Što?“ spýta sa *atéc* znova a díva sa pritom na mňa tak, akoby som z nás dvoch bola ten väčší blázon práve ja, potom z bytu vyrazí príšerný detský výkrik, mám pocit, že si ten *ribjónok* zlámal hádam všetky kosti v tele, ale *atéc* je pokojný, neprestáva driblovať a odchádza kamsi dozadu čosi riešiť, úplne na mňa zabudne. Porazenecky sa teda vraciam domov, očami premeriavam svoju malú predsieň a premýšľam, či sa sem vôbec zmestí taká hĺbka detských vecí, akú majú hore – odrážadlo, kočiarič, boby, nočník, snehovky, otepľovačky, autička, vlaky, všetky tie tašky, a potom pochopím, že nevojde, a dôjde mi aj to, že poistky sú ukryté v jednej časti vstavanej skrine, no hurá.

Uvarím si čaj, znova si sadnem na gauč a letmo preletím pohľadom po nástenných hodinách, pre ktoré vyvrátil dieru Martin, ibaže vrtačku som musela zohnať ja, predsa ju nebude nosiť z domu, to by vraj Karolíne ťažko vysvetlil, to musím predsa pochopiť, a ja to v podstate chápem, akurát neviem, prečo ich nezavesil trochu vyššie a o kúsok viac napravo. Nemala som ho poslúchnuť, keď vravel, že takto je to dobre, mala som si to spraviť po svojom a boli by presne uprostred. Sekundová ručička sa posunie o kúsok

vyššie, je naozaj možné, že takto dlho dnes trvá jedna jediná minúta? Že tie hodiny odrazu tikajú tak neuveriteľne pomaly? Že sa čas niekedy tak strašne vlečie a potom zasa tak hrozne letí, keď som s ním?

„Musíš ísť domov,“ vyzývam ho, ba dokonca ho štuchnem do boku a zhodím z pohovky. Už je rozbalená aj zmontovaná, v spálni stojí nová šatníková skriňa, na zemi leží nový behúň, v kredenci je povykľadaný nový riad, na oknách visia nové závesy a na strope nový luster. Samozrejme, všetko ostatné zostalo po starom.

„Bež už!“

Akoby jeho včasné príchody boli moja starosť. Ako by záležalo na tom, aby mu nevychladol teplý rezeň z tofu. Aby sa Karolína nehnevala. Aby neprešvihol jej pravidelnú ovuláciu alebo niečo podobné, ale s ovuláciou vraj problém nie je, to tvrdí doktor.

„Ešte by som si celkom rád zaplával,“ povie Martin a znovu mi stiahne gaťky, ktoré som si pred chvíľou obliekla.

„Daj pokoj, namoč si plavky a choď,“ odstrčím ho a on naozaj ide. Počujem, ako do umývadla tečie z kohútika voda, a potom šramot v predsieni.

„Tak zasa v piatok, hruštička.“

Ani sa nespýta, jednoducho mi to oznamuje a ja sa teším, ako ho nabudúce zasa uvidím, ako mu po sexe odšťavím ďalšie ovocie a on povie, tak zasa v sobotu, broskynka, alebo čo ja viem aké ovocie bude práve v akcii, pretože kupovať do odšťavovača ovocie

za plnú cenu sa nevyplatí, keď minimálne polovica aj tak putuje do smetného koša. Ale je to zdravé a mama sa teší, že ho používam, všetky ostatné darčeky som buď vymenila, alebo strčila kamsi dozadu pod posteľ. Súpravu z ovčieho rúna, masážny strojček, indukčnú platňu, čínsku lampu, prenosný ohrievač, pretože mi zatiaľ nezišlo na um lepšie miesto, kam ho preniesť, aj súpravu zapekacích misiek, pretože neviem zapekať ani variť ako Karolína, a tak Martinovi pripravujem aspoň tú čerstvú šľavu. Naje sa potom doma, keď ja už na jedlo vôbec nebudem mať chuť a ani naň nepomyslím. Namiesto jedenia si dám dlhú sprchu a nechám do odpadu pomaly odtekať vôňu sprchovacieho gélu aj Martinove dotyky spolu s bolestnou predstavou toho, ako práve sedí s Karolínou za dokonale prestretým stolom, pretože v mojich predstavách manželky dokonale prestierajú. Sedia tam, hľadia jeden na druhého, podaj mi soľničku, drahá, dobrú chuť, drahý, a rozprávajú sa o tom, aký mal kto deň. Čo v práci, čo na tenise?

Martin potom prehodí niečo vtipné, napríklad, že Patrik hral tenis zasa tak mizerne, až to nevydržal a išiel skontrolovať, či má vôbec vypletenú raketu. A Karolína sa na tom zasmee, tak ako som sa na tom zasmiala ja, predsa by sa zaňho nevydala, keby nemala rovnaký zmysel pre humor. Netuším, ako Karolína vyzerá, pretože som ju s Martinom nikdy nestretla, a na to, aby mi Martin ukazoval ich svadobné alebo rodinné fotografie, nie je v tomto milostnom trojuholníku tá najvhodnejšia atmosféra, ale podľa mňa má dlhé vlasy a milý úsmev, asi.

Usilovne sa snažím zahnať predstavu jej tváre, silnejším prúdom vody ju rýchlo spláchnuť z hlavy, preč, niekam do neznáma. Martin predsa tvrdí, že sa s Karolínou takmer nerozpráva, že sa v tom veľkom dome vyslovene míňajú, ale na ranu je to taká zlá náplasť, že sa pod tou vodou okamžite odlepí a krv neprestáva tiecť, akurát sa tým klamstvom v teplej vode trochu rozriedi. Bosá odskackám z kúpeľne do spálne, odkiaľ sa ozýva môj mobil, ani sa neutieram, tak veľmi túžim Martina počuť, na podlahe za mnou ostávajú mokré stopy a sklamanie. Mama!

„Auvajs!“

„Haló, Beky, stalo sa niečo?“

„Porezala som si stehno,“ syknem od bolesti a obzerám si čerstvý šrám na nohe. Sprostý krpatý byt a sprosté nohy.

„Úmyselne?“ spýta sa mama nelogicky.

„Prečo by som to robila úmyselne?“ čudujem sa.

„Veď hej, máš pravdu, prídeš na víkend?“

„Tento víkend nie.“

„A na budúci?“

„Ešte neviem,“ zaklamem, lebo viem, že neprídem. Keby som prišla, znamenalo by to vzdať sa soboty s Martinom a to nechcem, to nespravím.

„Už si tu nebola mesiac,“ vytkne mi mama a znie smutne, takže jej slúbim, že teda prídem, ale iba aby som jej nateraz spravila radosť, stále platí, že neprídem.

„V telke dnes nič poriadne nedávajú,“ postažuje si. „Nejaká prestrelka na Prime a Nova mi zrní, nechápem prečo, veď dosiaľ nikdy nezrnila. Modlíš sa pred spaním?“

„Ale hej, modlím sa.“

„Nehovor to týmto tónom,“ napomenie ma. „Boh ťa počuje.“

„To určite.“

„Ty o ňom azda pochybuješ?“

„Ja sa o ňom hlavne vôbec nehodlám baviť.“

„Zasa ten tón, Rebeka!“

„Mami, nechaj ma, nie je mi dobre,“ poviem, aby mi dala pokoj.

„Nie je ti dobre, lebo sa málo rozprávaš s Bohom.“

„Aha.“

„Mám pre teba chlapca,“ zmení konečne tému, pretože okrem Boha mi potrebuje pravidelne dohadzovať aj synov svojich kamarátok.

„Prečo?“

„Pretože nijakého nemáš.“

Mám, ale ťažko ti o ňom môžem povedať. Boh by mi to neodpustil a ty už vôbec nie.

„Volá sa Kveto, teda Kvetoslav, má...“

„Mami!“ preruším ju.

„Áno?“

„Pá.“

Sedím, pohľad upieram na mobil a potom vykrútim Martinovo číslo, hoci volať takto večer mám zakázané, aj to je pravidlo, ďalšie z mnohých. Telefón iba crnkne, Martin ho okamžite zruší. Nazlostene volám znova, zasa ma zruší, a keď zavolám po tretíkrát, už má telefón vypnutý. Vidím Karolínu v nočnej košeli s nohami položenými v lone nedostupného účastníka, ktorý jej masíruje chodidlá, dívajú sa spolu na tú prestrelku na Prime, a ja zatiaľ ťukám esemesku s tým, že je KO-

NIEC. Pridám šesť výkričníkov, aby bolo jasné, že to myslím vážne, potom si vypnem vyzváňanie a mobil suchnem pod vankúš. Dúfam, že ráno nájdem neprijaté nočné hovory alebo prosebné esemesky, ale sú tam iba osoplené papierové vreckovky a inak nič, ako v celom mojom vzťahu s Martinom, ktorý sa na vzťah iba hrá. Ale keď na mňa na druhý deň zatrúbi, aj tak sa obzriem a nastúpim k nemu do auta tak prirodzene, akoby sa včerajšie rozhodnutie vôbec nekonalo. Ako keby som musela vstupovať stále do tej istej rieky, brodím sa ňou v čižmách na vysokých podpätkoch a v minišatách, pod ktoré Martinovi okamžite vkláza ruka.

Bože, odpusť mi.

Ideme spolu do kina, lebo nás tam v túto hodinu pri troche šťastia nikto neuvidí, teda určite nie Karolína, lebo je na akomsi špeciálnom kurze.

„Na akom?“ zaujímam sa, hoci o Karolíne by som mala vedieť čo najmenej. Baví ma počúvať, aká je príšerná, a neveriacky pritom krútiť hlavou, baví ma byť iná, aby ma mal Martin radšej.

„Joga alebo čosi také.“

„Aha,“ poviem. „Skúša už kadečo, len aby otehotnela, však?“

Martin sa na okamih zarazí, akoby mi chcel niečo povedať, ale potom iba kývne, krčovito sa usmeje a nepovie nič. Na eskalátoroch ma chytí za ruku, na pohľad určite vyzeráme ako zamilovaný pár, ale iba na chvíľu, hore mi Martin ruku zasa pustí, pretože kdesi vzadu pri plagátoch s novinkami zazrie známu postavu. Dokonca ma od seba odstrčí, síce iba jemne, ale odstrčí, ťažko si nahovorím opak.

„Tvár sa, že sa nepoznáme,“ sykne a náhli sa v ústrety tomu chlapovi, čo s ním v piatok večer hráva tenis, aspoň podľa mňa to musí byť on, lebo Martin naňho už z diaľky volá Patrik. Dokonca to meno niekoľkokrát nahlas zopakuje, možno preto, aby si Patrik nemyslel, že Martin chce byť takto podvečer sám v blízkosti kina nedajbože nenápadný. Poberiem sa radšej na opačnú stranu, preč od kinosál. Mohla by som sa eskalátorom zviať dolu, stratiť sa Martinovi, nestrpieť to, jednoducho zmiznúť z nákupného centra, ale nespravím to. Chcem, aby ma dohnal, aby sa mi ospravedlnil, aby ma znovu chytil za ruku, aby sa ten príbeh dnes skončil inak než mojou potupou. V kabelke mi vyzvára mobil s jeho menom na displeji, ale ja ho nezdvihnem, len si to pekne vyžer, kretén.

„Prosím ťa, čo tu robíš?“ vydýchne, keď ma konečne nájde pri detskom kútiku. Odstúpim nabok, aby som dnu pustila vyčerpanú matku s detským kočiarikom, aj tak mi prejde po nohe, hoci by nemusela, podľa mňa má miesta viac než dosť.

„Prepáčte,“ hlesne a znie to, akoby to dnes vyslovila hádam po stý raz, iba sa usmejem, nič sa nedeje, nemám tu čo robiť, v tomto priestore vyhradenom pre materinskú lásku, ktorú tá milenecká akurát tak ničí, hoci Karolína dieťa nemá a zrejme ani nikdy mať nebude.

Až vtedy sa konečne pozriem na Martina. „Kto ste?“

„Čo blbneš?“ čuduje sa a potom mu to dôjde. „Aha, takže tak, predstieraš, že ma nepoznáš, mám pravdu? Prepáč, nemyslel som to tak, už s tým môžeš prestať.“

Iba som sa zľakol, že je tu Patrik aj s manželkou, ona by to určite vykotkodákala Karolíne, ženy si takéto veci vždy povedia. Ale nemaj obavy, Patrik je tu s kamošom, idú spolu na akúsi drámu. Stále tvrdím, že je tak trochu prihriaty.“

„To myslíš vážne?“

„No áno, oženil sa síce a má dieťa, ale aj tak...“

„To myslíš vážne, že s tým môžem prestať?“ skočím mu nazlostene do reči. „Že už sa akože zase môžeme poznať? Že zavelíš a ja budem predstierať opak?“

Martin sa nervózne rozhliadne. „Prosím ťa, nekrič, nešlo to inak. Patrik by ma spoznal a zbytočne by vyvedal, na, niečo som ti kúpil.“

Vezmem si od neho papierovú tašku a nakuknem dnu, je v nej škatuľka. „Čo je to?“

„Parfum.“

„Prečo?“

„Pretože ťa ľúbim, ty trdlo.“

Duchom neprítomná zízam do chladničky a rozhodujem sa, čo si dať na obed, biely jogurt alebo vajíčka, prípadne jedno aj druhé, chlieb nemám a tá ružová škatuľka leží ešte stále na konferenčnom stolíku, už som ju síce otvorila, ale iba aby som si prečítala návod, akoby som k tomu vôbec nejaký návod potrebovala, aj tak som si už skoro istá. Nakoniec v kredenci ešte nájdem čokoládové müsli, síce po záruke, ale chutí dobre, tak si ho nasypem do misky a pridám jogurt, sú to skôr klasické raňajky než obed, ale v tej chvíli je

mi to úplne jedno. Predstavujem si, čo práve obedujú Martin s Karolínou, pretože to si predstavujem každú nedeľu, cez týždeň je to lepšie, vtedy sú obaja v práci a v sobotu je Martin aspoň na chvíľu so mnou, ale nedele, tie sú za trest. Zvyčajne sa vyberiem na nákupy, míňam hĺby peňazí, a potom idem ešte behať, riadne si zabehám, ibaže dnes to nejde, bojím sa, že by som mala začať viac šetriť, a behať, to teraz určite nemôžem, necítim sa dobre. Všetko sa so mnou hojdá a obrovské vlny sa trieštia o bok lode, na ktorej stojím tesne vedľa Karolíny. Ona o mne určite vie, aj keď netuší, ako sa volám, ale ja viem, že Martin neklame iba Karolíne, ale že klame aj mne, lebo klamári už nerozlišujú medzi tým, komu klamú.

Zvláštny tlak na prsiach a obsah žalúdka sa mi znovu tlačí hore až do krku, dotknem sa zlatej retiazky so zlatým plieškom, toho jediného, čo mi zostalo po otcovi, okrem nosa a všetkých zlých vlastností, mám ich určite po ňom, to mi mama nikdy nezabudne pripomenúť, keď sa hádame, ibaže nič iné mi o otcovi prezradiť nechce. Kde je? Ako sa má? A ako sa vlastne volá? Vypytyjem sa stále dookola a ona mi zakaždým odpovie rovnako – nechceš si niečo zahryznúť?

Vraj si vyberám starších mužov, lebo v nich podvedome hľadám svojho otca, vraj si tým niečo kompenzujem, vraj mi niečo chýba, ale to je také jednoduché, ospravedlniť vzťah so ženatým chlapom práve týmto, tou stratou, ktorú si v sebe nesiem od detstva, nedostatkom vzorov, lásky a bohvie čoho všetkého. Možno chcem byť s Martinom iba preto, lebo je to jednoduchšie. Vzťah bez zodpovednosti, bez špinavých

trenírok a chlпов po holení po celom umývadle, nemusím sa dívať na *Top Gear* ani počúvať niečie chrápanie, mám iba to krajšie, mám bozky v kine, výlet za mesto namiesto pracovného obeda a nehu bez hádok, ale iba niekedy aj to iba na chvíľu. Vlastne nie je môj, je požičaný a musím ho vrátiť, inak je to krádež, takto to cítim často, ale potom, keď sa potrebujem zase cítiť o niečo lepšie, tak si vravím, že si má Karolína Martina jednoducho lepšie strážiť, predsa nemôžem za to, že mu stále tak verí, že jej vôbec nie je divné, prečo tie plavky nepáchnu chlórom, keď z bazéna ich cítim chlórom vždy.

Zhlboka a pomaly dýcham a snažím sa myslieť už iba na príjemné veci. Na výhľad z lietadla tesne pred pristátím, na to, ako je dole všetko drobučké, polia, priehrady, stromy, domy aj ľudia, ktorých ani nevidieť, to ma zvláštnym spôsobom upokojuje, na masáž chodidiel, na prvý sneh a potom na prvý teplý deň, keď si konečne môžem znova sadnúť do trávy, na ostré slnko, ktoré sa opiera do hladiny rybníka, na sezónne výpredaje, na horúci čaj v posteli s rozčítanou knižkou v ruke, na teplé ponožky, na vianočný stromček a na polnočnú omšu, aj keď nie som veriaca, tá omša ma zakaždým dojme, a aj na vôňu nedeľného pečeného kurčťa, pretože tá omša a to kurča, to je detstvo, ale na deti teraz vôbec myslieť nechcem.

Čo poviem, keď sa ma spýta, ako sa volá otec, kde je a ako sa vlastne má? Nechceš si niečo zajesť? Mám jogurt a čokoládové müsli alebo ti môžem spraviť vajíčka, namätko, natvrdo, napolomätko, len si povedz. Uvedomím si, že hovorím nahlas, a tak radšej rých-

lo zapnem televízor, aby prehlušil tok tých čudných myšlienok. Keby bolo iba po mojom, tak by som doma televízor nemala, ale Martin mi ho sem dal priviezt', povedal, že mi chcel spraviť radosť, ale podľa mňa mi ho kúpil najmä preto, aby som večery trávil doma. Hrozne žiarli.

„Dnes dávajú Bonda, budeš sa pozerat'?“

„To vieš, že áno.“

A potom mi večer tajne volá zo záchoda, aby mi oznámil, že mu to Karolína prepla, že sa zase zbytočne pohádali – dom ako krava, ale televízor iba jeden, v spálni mu ho Karolína proste nedovolí, do spálne sa chodí spať (a milovať, doplním si v duchu) – a vôbec, koho toto zaujíma? Ani sa s ním nerozlúčim, jednoducho zložím a vrátim sa späť do baru plného dymu, hlasnej hudby a stratených duší, jedna z nich je určite tá moja. Saša na mňa robí oči, objedná mi frťana a potom spolu tancujeme celú noc, je to taká veselosť nasilu, hlavne nemyslieť na Martina, a potom si dopoludnia zavoláme, rozprávame sa o tom, čo si z predchádzajúceho dňa pamätáme, a ja sa nahlas smejem, aby som nemusela plakať, pretože mi je všetkého akosi ľúto, ale keď mám opicu, vždy som rozlútostená.

„Koľko som toho vlastne vypila?“

„Vyliezla si na stôl.“

„Preboha, fakt?“

„Mám fotku,“ uistí ma Saša.

„Musíš vždy všetko fotiť?“

„Všetko nie, ale keď tancuješ na stole a potom si dáš dole...“

„Mlč!“ zarazím ju, pretože to nechcem počuť, taká hanba!

Saša sa na druhom konci rozosmeje. „Prosím ťa, iba žartujem.“

„Hlupaňa.“

„A čo ten barman?“ spýta sa.

„Čo s ním?“

„No, celý večer ťa balil a bol to fešák, či nie?“

„Neviem,“ poviem. „Milujem Martina.“

„Prepána, to je už trápne,“ zhrnie Saša celkom slušne situáciu a potom sa ospravedlní, musí zájsť s Krištofom niekam na ihrisko, aby sa trochu vybláznil, Lukáš je vraj v práci a aj mama, ak s ním nepôjde, bude Krištof znudený a poriadne otravný. Niekedy, napríklad v situáciách ako táto, jej závidím, že Krištofa má, že nikdy nie je sama, ale potom mi zavolá Martin, aby mi šeptom oznámil, že mi privezie polievku, a vtedy jej ho prestanem závidieť, veď to by som teraz bez neho nemohla ísť von.

„Mám iba hodinu,“ upozorní ma Martin, keď k nemu nastúpim do auta. Obliekla som si úzke džínsy, ktoré sa mu na mne tak veľmi páčia, som namalovaná aj učesaná, dokonca ma už nebolí ani tá hlava, keď za mnou prišiel, keď môžeme byť na chvíľu spolu, tak je hneď všetko v pohode.

„To nevadí,“ usmejem sa, lepšia hodinka než vôbec nič. Ideme spolu na výlet, najprv na benzínku po kolu a po magnum a potom na parkovisko, kde

si tie nanuky spoločne zlížeme vo vykúrenom aute, rozprávame sa a smežeme sa a ja ho potom Martinovi vyfajčím, to znie tak otrasne, keď sa to povie takto na rovinu, nezaobalené, no v skutočnosti to bolo celkom romantické, sami na tom opustenom miestočku za mestom, iba my dvaja, dažďové kvapky na zadýchavných oknách a na chvíľočku nijaké ale.

„Nezabudni si tu tú polievku,“ pripomenie mi Martin, keď zase vystupujem pred svojím domom, a podáva mi kastról, v ktorom je ten vývar, kurací, údajne veľmi silný, výborný liek na picu.

„Karolína ti už zasa varí mäso?“ čudujem sa, pretože ho celý rok nevarila.

„Áno, už áno.“

„A nie je to blbé?“

„Čo, že varí mäso?“

„Že tú polievku zjem ja.“

„Myslím, že niektoré veci z dneška by jej určite prekázali oveľa viac než toto,“ povie Martin a prihlúplo sa na tom zasmaje.

„To je fakt,“ súhlasím a ani sa neusmejem. Doma tú polievku postavím na kuchynskú linku, zahľadím sa na ňu, veď to je hlúpe, pomyslí si, najlepšie bude, ak ju všetku vylejem do drezu, ibaže tá polievka naozaj skvelo vonia, nakoniec ju zjem, pretože nič iné v chladničke nemám, ale cítim sa pritom hrozne.

Umyjem po sebe špinavú misku, otvorím tú prekliatu škatuľku a odídem na záchod, potom sa zasa vrátim

a v kuchyni na časovači nastavím tri minúty. Nervózne chodím od okna k linke, sú to presne štyri kroky tam a štyri späť, a bezmyšlienkovito si pritom vkladám do úst bonbóny, ktoré mi tu včera nechal Martin spolu so zalepenou bielou obálkou. Narodeniny mám síce až v utorok, ibaže v utorok sa určite neuvidíme, vtedy má totiž narodeniny aj Karolína – viem, hlúpa náhoda – a je vopred jasné, že Martin pôjde na večeru s ňou, nie so mnou. Zastavím sa pri knižnici a natiahnem ruku k obálke. Je v nej darčekový poukaz od cestovnej agentúry KVAK. Nechápem, prečo mi Martin kúpil zájazd v cestovke s takým čudným menom, a už vôbec mi nie je jasné, čo mi tým chce vlastne naznačiť, mám ísť sama, alebo pôjdeme spolu?

Časovač cinkne. Tak teraz. Teraz to príde. Rozmýšľam, ako to poviem Martinovi, hoci ešte nič neviem, a premýšľam, čo všetko sa zmení, aj keď sa ešte nič nedeje. Čo ak veci zostanú také, aké sú? A chcem vôbec, aby také zostali? Nie je dieťa konečne šanca byť s ním? Nie je to konečne rozumný dôvod, prečo by mal Martin opustiť Karolínu?

Vrátim obálku na policu a pomaly sa odkradnem za roh do kúpeľne, fakt mám pocit, že sa zakrádam, akoby na mňa malo niečo vybafnúť alebo niečo podobné, otvorím dvere, pozriem sa na vaňu – je ťažké nepozrieť sa, keď stojí rovno oproti dverám – a spomeniem si na jeden nedávny večer s Martinom. Zapálila som sviečky, také kliše, ibaže v byte s tridsiatimi štvorcovými metrami (ktorých je v skutočnosti iba dvadsaťsedem) nie sú možnosti nekonečné, a hoci je vaňa malá, ide to, keď je Martin dole, pokrčí nohy

a obe ich zdvihne, tak aby sa mu lýtka a päty opierali o okraje. Musím sa k nemu otočiť chrbtom, inak sa to nedá, vyskúšali sme vážne všetko a strašne sme sa pritom nasmiali, na bielych kachličkách sa zvíjali naše nahé tiene, ale potom si Martin popálil lakeť a oznámil mi, že na tieto hlúposti je už starý. Škoda, že to povedal a pokazil mi tým veselú spomienku, potrasiem hlavou, aby som ju z nej dostala preč, teraz predsa nejde o sex. Teraz ide o viac, oveľa viac, ide o všetko. Teraz, keď pod vylešteným zrkadlom leží úzky papierik, ktorý veľmi jednoducho, počtom zobrazených čiarok odmeria moju budúcnosť.

Dívam sa na seba úplne zblízka, zo vzdialenosti iba niekoľko centimetrov, a vravím si, že by som si mala vytrhať obočie a možno rovno zájsť na kozmetiku. Ako sa asi budem tváriť, keď zistím, ako na tom som a či už náhodou nie sme dvaja? Papierik opatrne zdvihnem, zadívam sa naň, potom znovu na seba, znovu naň – o čosi pozornejšie, znovu na seba a usmejem sa, je to nervózny úsmev, ale je to úsmev.

Zrazu ma to ťahá niekam preč, nemôžem tu predsa len tak sedieť a dívať sa na televíziu alebo si čítať. Čo mám spraviť so zvyškom nedele, a čo mám vlastne urobiť so zvyškom života? Mám zavolať Martinovi? Veď už predsa naozaj horí, ale nemám chuť oznámiť mu takúto dôležitú informáciu cez telefón, keď sa bude ukrývať na záchode a pri odpovedi dokonca spláchnu, aby si bol istý, že ho Karolína nezačuje, chcela by som vidieť, ako sa zatvári, hľadiť mu pritom priamo do očí, takže sa oblečiem, zamknem za

sebou dvere a vyjdem na ulicu. Nasadím si na hlavu čiapku a chvíľu sa iba nerozhodne rozhliadam, na druhej strane cesty sa z kopca sánkujú deti, psy cikajú do snehu, niekto sa snaží zaparkovať auto a niekto iný vlečie nákup zo supermarketu, všetko je ako vždy, ako keby sa nechumelilo, a pritom sa strašne chumelí a nič už nie je také ako kedysi.

Túlam sa po zasneženom meste, mráz mi štípe líca a nemám rukavice. Na zastávke električky na mňa jedným okom čučí opustený snehuliak, potom príde dvadsiatka, vyskočí z nej chalan s batohom na chrbte a skopne mu hlavu. Mám chuť ju pohladkať, tú guľu, čo sa váľa vedľa zvyšku tela, ale nechám ju tam ležať, aj tak sa zajtra roztopí, hlásia oteplenie. Naskočím do ďalšej električky, potom prestúpim na autobus, potom hrozne dlho peši presne podľa mapy v telefóne, až dorazím na miesto, ktoré malá kvapka označuje ako cieľ. Pripomína mi slzu, ale ja predsa nechcem plakať. Stojím pri cudzom plote, ukrytá za radom vysokých tují s bielymi čiapkami, a cítim sa ako na cintoríne snov. Keby to bol môj dom, rástli by pri ňom kry, ale toto nie je môj dom a nepatrí mi ani ten muž, ktorý práve otvoril bráničku, a tá žena, ktorú drží pevne za ruku, to nie som ja, je to ona. Má plavé vlasy tesne pod uši, velikánsky šál a kabát, ktorý ju už cez brucho vôbec neobopne. Pohľad na ňu ma prekvapí viac než môj tehotenský test, prečo si mi tak veľmi klamal, Martin?

Rýchlo zaklipkám viečkami, aby som sa nerozplakala, chcem niekam ujsť, prepadnúť sa do zeme alebo jednoducho zmiznúť, ale nemám kam. Martin si ma

všimne, ťažko si ma môže nevšimnúť, keď na tom rovnom chodníku, ktorý zrazu vyzerá ako rázcestie, stojíme priamo oproti sebe v bode, z ktorého sa nedá nič iné, iba ticho ísť ďalej, každý inou cestou.

Sex podľa kalendára

Karolína

Stojím uprostred nedávno zariadenej izby, ešte cítim farbu na stenách. Je to príjemné, vonia čistotou a novým začiatkom, prekryje staré flaky po komároch a diery po vrtačke, no aj tak zapálím sviečku s vôňou vanilky, ktorú mi Martin pravidelne vozí z Ikey. Keď jej aróma zaplní priestor, je to ešte o trochu lepšie, ten pocit „tak konečne“ je tu vyložene zhmotnený, visí na oknách ako béžové závesy na mieru. Mám dokonca chuť celý interiér objať ako niekoho, s kým sa stretnete po hrozne dlhom čase, kto vystúpi z vlaku takmer po ôsmich rokoch čakania na spoj, teda, aby som bola presná, tak po dvetisícosemstotridsiatich dňoch – už ani neviem, prečo som ich porátala, možno ako ospravedlnenie, ako jednoduchý spôsob, ako povedať prepáč sama sebe, ibaže bez mojej zrady by nebola ona, tak ma to má mrziť? Mám si to vyčítať, keď sa tak hrozne teším? Dlaňou zľahučka prejdem po bielom bielizníku napravo odo dverí, očami preletím po nástenke pripravenej na fotky s bezzubými úsmevami a narovnam plyšového medveďa, ktorý podľa mňa sedí tak trochu nakrivo, aj keď všetko je, ako má byť,

perfektné, také, ako som si kedysi predstavovala, že to raz bude, všetučko, až na to, že s Martinom nemôžem mať deti.

Otvorím dvere do kúpeľne a zhúknem naňho, že raňajky sú na stole. Martin pokrúti kohútikom, vylezie zo sprchy, načiahne sa za uterákom a mne pritom zide na um, či nemá milenku. Nechápem, prečo mi to zišlo na um práve teraz, ale v poslednom čase mi to na um schádza dosť často. Rednú mu síce vlasy, rastie mu brucho a občas mu smrdí z úst, aj keď si vyčistí zuby, ale nejaká ženská, ktorej toto pripadá sexi, sa celkom isto nájde. Nejaká, ktorej nebude prekážať, že mu chýba päťka hore, nejaká, ktorá sa naňho nebude dívať cez optiku jedenástich rokov a bude sa na jeho vtipoch smiať tak, ako to ja už nedokážem.

„Predstav si, že takmer všetci vo firme začali držať diétu,“ povie Martin. Díva sa pritom na môj obraz v zahmlenom zrkadle nad umývadlom. Opieram sa v stojni o zárubňu dverí a pozorne si prezerám jeho nahý chrbát, možno hľadám nejaké škrabance ako dôkaz jeho vášnivej nevery alebo bohviečoho iného, ale na chrbte nič nemá, iba znamienka, ktoré tam má odjakživa, a zopár kvapiek vody, ktoré si neutrel.

„Takú tú modernú, škatuľkovú.“

„Hm.“

„Dokonca sa už dala strhnúť aj tučná Petra z recepcie.“

„Hm.“

„Včera si priniesla vo vlastnej škatuľke hneď dvojité porciu guláša,“ dopovie Martin a čaká na moju reakciu.

Kedysi by ma to zrejme rozosmialo, ale teraz už ne-reagujem. Akurát Martinovi poviem, že ak chce, aby som mu vyprala pyžamové nohavice, ktoré mal ešte pred chvíľou na sebe, nech ich odnesie do práčky, lebo ju o chvíľu zapnem. Martin iba čosi zamručí a pohľad presmeruje na veci, ktoré zo seba zhodil pri sprche, ani ich do tej práčky neodnesie, jednoducho mi celú kopu cestou z kúpeľne podá, aby som ju roztriedila, pranie je moja práca. Ja periem, ty kosíš záhradu, aspoňže o tieto somariny sa nemusíme hádať. Niekdajšie nekonečné rozhovory pri fľaši vína sa scvrkli na stručné otázky a úsečné odpovede, v horšom prípade úplne nulové. Načiahnem sa ponad stôl po cukor, aby som si osladila čaj, Martin nesladí, Martin mlčí. Zo zvyku stále raňajkujeme aj večeríme spolu, ale už sme si zrejme všetko povedali.

„Tak dobrú chuť.“

„Dobrá.“

Počúvam, ako Martin ticho srka kávu a prežúva lupáčik s maslom, a predstava, že by ma podvádzal, je priam neuveriteľne zvláštna. My dvaja predsa patríme k sebe, lezieme si síce na nervy, ale Martin je stále ten chalan, s ktorým sme si v malej kuchynke na internáte varili cestoviny s kečupom, splavovali sme spolu Berounku, milovali sa v stane, ktorý nám strašná víchrica na druhý deň odniesla do susedného kempu, na Petříne sme si na obed dávali doma pripravené desiate, lebo na reštaurácie sme nemali dosť peňazí, a aj tak nám patril celý svet, stačilo, aby sme sa chytili za ruky a bežali na električku, ktorá už dlho chodí niekam inam. Martin je ešte stále ten chalan,

čo mal slzy v očiach, keď sa ma na kolene pýtal, či sa zaňho vydám, a ja som sa smiala, nedalo sa neza-smiať, keď ho pritom na pláži okakala čajka. Mysleli sme si vtedy, že nám to prinesie šťastie, a aj sme ho naozaj mali, akurát že sa postupne a pomaly kamsi vytratilo, ako drobné, ktoré človek nosí po rôznych vreckách, a veru neviem, či nie je neskoro na to, aby nás nejaký vták zasa osral a celé to ešte zachránil, ak sme to už všetko dokonale neposrali my sami.

„Poď, spravíme si pekný večer,“ navrhuje Martin.

Zavrtím hlavou a dám dolu jeho ruku zo svojho zadku. „Nemám ovuláciu.“ Vyhrkne to zo mňa tak automaticky, až sa toho na okamih sama zľaknem, ale potom to nechám tak. Je dôležité mať v sexe stále nejaký systém, dodržiavať všetky pravidlá, určité časové intervaly. Rýchlo sa mrknem na chladničku. Prvý plodný deň by som mala mať až zajtra a spermie by nemuseli stihnúť tak rýchlo dozrieť. Preboha, hovorím o nich ako o slivkách na konci augusta, pritom som sa zapovedala, že sa zo mňa nikdy nestane ženská, ktorá bude sex vnímať iba ako nevyhnutný nástroj na plodenie detí, a potom zrazu prišiel deň, keď som svoj menštruačný kalendár bez akýchkoľvek výčítiek vycapila pod magnetku hneď vedľa nákupného zoznamu, a už to viac nemôžem popierať, som presne taká ženská. Všetci okolo mňa tvrdia, že by som mala ešte vydržať, ja vydržím, ale vydrží to aj Martin? Nedávno sa postavil pred chladničku a otrá-

vene sa ma opýtal, či dnes bude sex, alebo hovädzie zadné, a teraz si ma k sebe pritiahne a pobožká ma niekde zboku na krk, znova sa odtiahnem.

„Nemám ovuláciu,“ zopakujem.

„To je skvelé, lebo ja nemám kondóm.“

„Myslíš si, že si vtipný?“

„Myslím si, že som nanič.“

„Prestaň.“

„Ty prestaň.“

„S čím mám prestať?“

Martin mávne rukou a potom zatresne dvere na pracovni, viem, čím by som si ho najlepšie udobrila, ale namiesto toho mu navyprážam rezne a spravím zemiakový šalát, lebo ten má veľmi rád a robievam ho iba na Vianoce, a Vianoce dnes rozhodne nie sú. Martin všetko zje, poďakuje sa, zapne si telku, v ktorej dávajú tenis, a ja si idem ľahnúť, lebo mám pocit, že na mňa niečo lezie, a tiež strach, že hlúpa chrípka mi to vajíčko zožerie skôr, ako k nemu doputuje nejaká Martinova spermia, teda za predpokladu, že sa na nejakú púť zajtra vyberie. V noci sa mi sníva, že čakám dieťa, ale ráno to nie je pravda. Nikdy. Občas, keď Martin odíde do práce, dávam si vankúš pod nočnú košeľu, vykrúcam sa pred zrkadlom a potom s tou nealergénovou výplňou z dutých polyesterových vlákien pochodujem po dome, dokonca takto raz otvorím poštarke, vidím na nej, že je zmätená.

„Jéj, gratulujem.“

„Ďakujem.“

„Už viete, čo to bude?“

„Áno, nič.“

Nazlostene za ňou zavriem dvere a ďalej trpezlivo skúšam všetko. Každú babskú radu, jogu, akupunktúru, nohy hore, znova a znova, dookola a do omrzenia. Rok sa mi scvrkol na dvanásť mesiacov, zima ich má tri, jar, leto a jeseň tiež, nie som schopná uvažovať v časovom horizonte dlhšom ako štyri týždne. Moja mama ľútostivo nakloní trošku nabok hlavu, vždy keď ma vidí, dokonca ani najlepšie kamarátky už nevyzvedajú, čo deti – tak už? – vlastne sa s nimi už takmer nerozprávam, zrazu niet o čom. Neriešim bedrá, nechodím na ihrisko, nepečiem z piesku bábovky. Som zaškatulkovaná ako bezdetná žena, ktorá veľmi ľahko príľne k svojmu kaderníkovi. Ten môj sa volá Kvetoslav a namiesto fotiek s tekvicovou kašou až za ušami mi v telefóne ukazuje chlapské zadky, to je v tejto chvíli vítaná zmena, no aj tak dúfam, že tie kašičky budem aj ja raz mixovať a potom rozmazávať po detskej tváričke, fotiť a ukazovať kadekomu. Jednoducho to nehodlám vzdať napriek tomu, že Martin už rezignoval. Zhltne tobolku fertility a významne ukážem na ďalší ovulačný test v pohári s močom.

„Tak dnes teda môžeme.“

„Nemám náladu,“ oznámi mi Martin unavene.

„Ako to, že nemáš?“

„Jednoducho nemám.“

„Neblázni,“ usmejem sa a podídem k nemu bližšie. Hneď mu rozopnem nohavice, nijakú predohru predsa nepotrebuje, lenže Martin sa odtiahne. Rýchlo si cez hlavu vyzlečiem tričko a dám si dole podprsenku, musím Martina zviest, bazálnu teplotu mám v poriadku, najvhodnejší čas na počatie.

„Prosím Ťa, obleč sa.“

„Čo blázniš?“ čudujem sa a robím, čo môžem, aby som neznela priveľmi nahnevane, ešte stále existuje šanca, že si to Martin rozmyslí.

„Vravím, že nemám náladu, už ma to všetko serie, nie som stroj, ktorý zapneš, keď sa ti to akurát hodí.“

„Mne? Keď sa to hodí mne? Hádam nám, nie?“

Martin niečo zahuhle, nerozumiem čo, a odkráča do spálne. Bežím za ním polonahá, dožadujem sa okamžitého vysvetlenia svojho práva na styk vo vymedzenom čase. Dočerta, naval' spermie!

„Veď to dieťa chceš rovnako ako ja!“ zakričím, potom rátam do desať a zhlboka dýcham, nepomôže mi, ak sa budem rozčuľovať, musím zostať pokojná, celková pohoda je na počatie oveľa dôležitejšia než pitie kontryhelu a zdvihnutá panva, ibaže ako na to, keď Martin absolútne nespolupracuje? Predsa to dieťa chceme obaja, veď sme sa dohodli, že ho budeme mať, budeme sa oň pokúšať, tak to hádam nevzdáme!

„Veď aj ty chceš dieťa,“ zopakujem už normálnym hlasom.

Martin prestane v zásuvke hľadať ponožky, či čo to tam vôbec robí, pozrie sa na mňa a v očiach sa mu pritom zaleskne hnev a aj smútok. Chcem mu ešte čosi povedať, niečo, čím by som ho povzbudila alebo presvedčila, ale pri pohľade naňho radšej zmlknem a on vyriekne niečo, čo nás rozdelí oveľa viac než sex podľa kalendára.

„Nechcem.“

„Čo?“ hlesnem a pokrútim pritom hlavou, to predsa nie je možné, že by zrazu nechcel, že by ma v tom

všetkom nechal samu. Sama neotehotniem, ani s ovuláciou tridsaťkrát za mesiac.

„Počula si dobre,“ odsekne Martin chladno a zo zásuvky vytiahne plavky. „Ne- chcem- die- ťa.“

„Ale prečo?“

„Pretože posledných päť rokov neriešime nič iné... už teraz mi to dieťa lezie na nervy, a to zatiaľ nijaké nemáme.“

„Raz ho budeme mať,“ hlesnem a strhnem z postele vlnenú prikrývku, do ktorej sa zabalím, akosi už nemá význam, aby som tu teraz postávala nahá.

„Karolína, správaš sa ako šialená. Uvedomuješ si vôbec, že zrejme žiadne dieťa mať nemôžeme?“

Pozriem sa naňho nazlostene, to nemusel, hovoriť niečo, čo nie je pravda, tak bezohľadne pošliapať moje sny, moju nádej, moje všetko.

„Ešte si sa ani nedal vyšetriť, existujú rôzne možnosti liečby, aj umelé oplodnenie, a keby to nešlo, tak...“

„Tak čo?“

„Adopcia.“

„Doriti, a či som ja Angelina Jolie?“

„Si somár.“

Natiahnem si legínsy a na dlhé tričko hodím dlhý vlnený sveter, v týchto veciach prechodím celú zimu, dole v obývačke sa lúčim s Martinom, hovorím mu, že ešte skočím do mesta nakúpiť niekoľko drobností a tak.

„Prosím ťa, veď ty tie veci zhromažďuješ ako charita pre malé klokaný,“ poznamená Martin ironicky. Je vôbec možné, že sa mi tento jeho tón kedysi zdal taký sexi? Teraz ma už iba rozčuľuje.

„Napríklad obliečky, zatiaľ nijaké nemám,“ namietnem.

„Aha, obliečky.“

„Máš niečo proti?“

„Nie, nič, pôjdem s tebou,“ rozhodne sa Martin, vypne telku a ide sa do spálne prezliecť, cez týždeň chodí v košeliach a pulóvroch s výstrihom do včeka, ale cez víkend nosí vždy mikiny, mám ho v nich radšej. Vonku pred domom ma chytí za ruku, v poslednom čase to robí často, a potom ma za ňu pevne drží, čo na tom, že iba preto, aby som nespadla. Je poľadovica a je príjemné vedieť, že po všetkých tých rokoch, keď z nášho manželstva opadalo všetko to pekné ako na jeseň lístie zo stromu, zostal aspoň obyčajný strach o toho druhého. Neohrabane nasadnem do Martinovho auta, on naštartuje, odpichne sa od chodníka a upozorní ma, aby som sa nezľakla, vraj kúpil hojdačieho koníka. To zviera na mňa zo zadného sedadla uprene zíza, akoby čakalo, či už teraz Martinovi konečne poviem pravdu. Vo veľkých očiach má lútosť, ale možno sa v nich iba zrkadlí tá moja.

„Martin?“

„Áno?“

„Budeme si asi musieť vymeniť autá, do chrobáka sa už s vozíkom a so sedačkou určite nezmesťím,“ poviem po chvíli, lebo pravdu mu povedať nemôžem, ak by som to spravila, zostala by som na všetko sama,

a ja na všetko sama zostať nechcem. To nie je láska, to je závislosť, zvyk a obavy, alebo nie, je to aj láska, pokrivená, pridusená a čudná, ale ešte stále láska.

„Ej bištu, červený chrobák bol vždy môj sen,“ vyprskne Martin a ja jeho slová už radšej nekomentujem, len by sme sa v tom stiesnenom priestore posekali. Dívam sa na jeho ruky na volante, kedysi mi brával tvár do dlaní a bozkával ma na čelo, už je to preč, koho nimi teraz hladká?

„Nezájdeme do kina?“ navrhnem mu na pohyblivých schodoch. V kine sme spolu neboli ani nepamätám, a s dieťaťom sa tam nedostaneme už vôbec, tak prečo nie teraz? Pretože Martin tieto multipičoviny – ako ich on nazýva – neznáša, to predsa dobre viem, tak prečo ho s tým vôbec otravujem? Vravela som, že potrebujem obliečky, takže zamierime rovno do obchodu s posteľnou bielizňou. Martin stojí tesne pri vchode a tvári sa, že sa ho to netýka, zatiaľ čo sa mi predavačka snaží nanútiť obliečky s potlačou krtka, vraj sú teraz veľmi obľúbené. Obľúbené?

Keď počujem slovo krtko, vrátim sa v čase späť, mám znovu sedem rokov a môj dedko, vtedy ešte plný síl, stojí pri kôpke hlíny a čaká, kým ten malý hajzlík – tak ho dedko volal – nevystrčí hlavu, a ten malý hajzlík ju skôr či neskôr fakt vystrčí, a potom tam už iba leží a ja večer rodičom rozprávam, aký bol odporný, a oni sa na dedka hnevajú, to predsa nejde, aby predom mnou zabíjal zvieratá.

Zavrtím hlavou, nie, krtka nechcem.

„A čo tak obliečky so psíkmi, mačičkami, supermanom či barbie?“

„Nemáte obyčajné kvietkované?“

„Kvietkované?“

„Páčili by sa mi napríklad biele ruže.“ Biele ruže mám najradšej, bielu ružu mi Martin dokonca pri-niesol na naše prvé rande, akoby vedel, čo sa mi páči, a pritom to vtedy ešte vedieť nemohol.

„V detskom oddelení kvietkované nedržíme,“ odvetí predavačka otrávene a my ideme inam. Martin sa stále drží niekoľko krokov za mnou, a ja sa za ním otáčam, len aby som sa uistila, či za mnou ešte stále ide, ale možno by mi to vlastne bolo úplne jedno, keby za mnou už nešiel. Vietor mi fúkne do dlhých vlasov a do očí mi zasvieti slnko, takže ich privriem, ale aj cez tú úzku štrbinu medzi viečkami vidím, ako tam stojí. Miesto uprostred Karlovho mosta sme si vybrali preto, lebo každý z nás vtedy býval na opačnom brehu Vltavy. Začali sme náš vzťah týmto milým kompromisom a ani nám na um nezišlo, koľko ich ešte budeme musieť spraviť v manželstve, aby aspoň ako-tak fungovalo. Martin mal tričko s dierou na ramene a džínsy odstrihnuté kdesi tesne nad kolenami, na nohách žabky, stále rozprával vtipy a zoširoka sa usmieval. Teraz sa už kvôli tej päťke vpravo hore toľko nesmeje, ale možno ani nie preto, možno kvôli mne sa už smeje iba tak napol úst a kvety mi už nenosí vôbec, keď nerátam tú umelú gladiolu z Ikey, ktorá ležala v taške medzi sviečkami ako mŕtva láska, mala som chuť ju obradne podpáliť, aby všetky city, ktoré ku mne ešte má, pokojne zhoreli, ale nakoniec ju mám už rok strčenú vo váze v jedálni, hodí sa k sivým závesom na okne.

„Na čo myslíš?“ spýta sa Martin, ktorý po celý čas volá niekomu, kto telefón očividne nezdvíha, a píše esemesky, na ktoré očividne neprichádzajú odpovede. Pôsobí zmätene, neisto a smutne, na okamih mám dokonca chuť ho objať, ale našťastie ma to rýchlo prejde, predsa ho nebudem objímať iba preto, že ho zrejme opustila milenka.

„Na nič,“ zaklamem. „Len si musím odskočiť na záchod.“

„Zasa?“

„Áno, zasa.“

Skočím do špajze po biely plastový téglík a potom sa doň na záchode vycikám. Takmer dve hodiny som nepila, aby som nemala priveľmi zriedený moč, lebo by to mohlo skresliť výšku luteinizačného hormónu. Ranná bazálna teplota bola v poriadku, na ovulačnom teste sú dve čiarky, podľa všetkých prepočtov a grafu by malo k ovulácii dôjsť v nasledujúcich dvadsiatich štyroch hodinách, ibaže Martin sa ešte nevrátil z práce, a aj keby sa vrátil, tak sa mu nebude chcieť. Naposledy sme spolu spali pred tromi mesiacmi, a to iba preto, lebo Martin sa opil na rodinnej oslave. Moja sestra Renáta oslavovala štyridsiatku a blahosklonne si na nás vo svojom nabitom kalendári vyčlenila trochu času. Rýchlo sfúkla sviečky, poďakovala sa za darčeky, ktoré ani nerozbalila, a potom odletela na pracovnú schôdzku do Madridu. Martin sa pohádal s mojou matkou, otcom aj švagrom, a keď sme sa vrá-

tili domov, drsne sa ma zmocnil, asi aby ma patrične potrestal za mojich príbuzných, ovuláciu som, samozrejme, nemala.

Kým príde domov, orestujem v hrnci na masle pór, nakrájam zeleninu, povarím, rozmixujem, pridám trochu smotany, korenia, už ani neviem, kedy som prestala variť mäso a prečo. Možno som jednoducho potrebovala niečím narušiť ten večný manželský stereotyp, precviknúť dierovačom ďalšiu stranu, vzbudiť Martinovu pozornosť, alebo ho iba jednoducho narsať. Aj tak za to všetko môže on, keďže moje gynecologické vyšetrenia zakaždým dopadli na výbornú, ale to mu nikdy nahlas nepoviem, to len tak pre seba, len potichu.

„Ahoj,“ ozve sa z chodby, ale do kuchyne Martin nedorazí, tak sa teda vyberiem za ním a vidím, že si berie z komory tenisovú raketu. „Idem si ešte zapinkať,“ povie s takou ľahkosťou, ako keby to bola pravda.

„Dnes predsa nie je piatok.“

„No a?“

„No nič, ja len, že vo štvrtok na tenis nikdy nechodíš.“

Martin sa ku mne na chodbe otočí, v jednej ruke drží raketu a v druhej zásoby tenisových loptičiek, na podobné výsluchy u mňa nie je zvyknutý. „Patrik v piatok nemôže, tak sme to prehodili,“ povie so závažaním, ktoré je síce nepatrné, ale je tam.

„Patrik?“ zopakujem a do hlasu sa mi pritom vkradne irónia. Veď predsa viem, že nebude s Patrikom, a vie to aj Patrik, ktorý Martina už bohvie ako dlho kryje.

„Áno, Patrik, štyridsať rokov, sympoš, manželka Johana, dcéra Laura a dvaja psi s priblíženými menami, nevie hrať tenis a vyváža sa vo volve, čo ťa to pochytilo?“

„Nič.“

Dívam sa za Martinom, ako odchádza, a snažím sa nemyslieť na to, čo bude namiesto tenisu robiť a s kým, nechcem si zbytočným stresom zablokovat ovuláciu, cítim bolesť v podbrušku a hlien mám presne taký hustý, aký má byť, fuj. Nikdy predtým by mi nenapadlo, že raz budem sledovať aj také nechutné veci, ako je hlien, ale sledujem ich, sledujem všetko.

„Nechceš sa porozprávať?“ spýtam sa večer Martina. Už sme obaja v posteli, každý má svoju vlastnú polovicu. Dosiaľ mi ani na um nezišlo, že takáto deľba fifty-fifty sa vzťahuje aj na vinu, že za všetko vlastne môžeme obidvaja. Prisuniem sa k nemu trochu bližšie, do medzery medzi matracmi, ktorú si nikto z nás nenárokuje, do priestoru pre kompromis, čo vždy znamená pristúpiť o krok bližšie a zároveň ustúpiť späť. Martin si číta niečo, čo ho občas rozosmeje, a ja si predstavujem, ako sa vo mne práve uvoľnilo jedno vajíčko, jedno jediné za celý mesiac, počujem, ako volá – haló, tu som – už mi šibe.

„O čom?“

„O nás.“

„Zas?“

„Veď sa spolu vôbec nerozprávame,“ poviem a znie to vyčítavo, vyčítavejšie, než treba, lebo aj tak viem, že slová nás dvoch nespasia, aj keby sme si všetko povedali tisíckrát, dieťa zrejme mať nebudeme.

Martin sa znova rozosmeje.

„Na čom sa smeješ?“ spýtam sa a on ukáže na stránku a kúsok mi z nej prečíta. Je to o nejakom čašníkovi, káve a účte, vraj celá kniha je nesmierne vtipná, požičala mu ju... kolega z práce.

„Požičala ti ju kolega z práce?“

„Nekaz večer,“ požiada ma Martin, ani neodlepí oči od knihy. Vrátim sa na svoju stranu postele, vystriem ruku k nočnému stolíku a vezmem knihu o homeopatii – tú som ešte nevyskúšala. Nechcem sa hádať, stále je nádej, že si to Martin rozmyslí. Do ticha mi zavrčí mobil a na plachtu sa na sekundu premietne svetlo z ovulačnej aplikácie, oznamuje mi to, čo už dávno viem, že dnes by to naozaj šlo, ale Martin je už zasa otočený chrbtom, aplikácia znova pípne – tak čo bude? – asi nič, zrejme nič nebude.

Nakoniec v inom obchode kúpim luxusné hodvábné obliečky, biele s ružovým lemom, stoja nehorázne prachy, ale Martin sa nesťažuje. Dokonca ma pri pokladnici jednou rukou objíma okolo pliec a druhou ma nežne pohladí po bruchu. Pozriem sa naňho. Je to pekný okamih, budem si ho pamätať dlho. Tú zvláštnu zmes lásky, pýchy a nervózneho očakávania. Zaplatí a ani brvou nepohne, možno mi chce spraviť radosť alebo sa jednoducho vykupuje z nevery. Možno je to iba spôsob, ako mi chce povedať prepáč za to, že mi plavky nikdy nesmrdia chlóróm, hoci z bazéna chlóróm smrdia vždy. Prečo ich vlastne oňuchávam?

Aby som sa uistila, že mi klame, keď aj tak viem, že nehovorí pravdu?

„Ako to, že tvoje plavky nikdy nesmrdia chlóróm?“ spýtam sa, keď výťahom schádzame do podzemných garáží. Sme v ňom sami, stojíme rovno oproti sebe, takže Martin nemá kam uhnúť pohľadom. Vôbec nechápem, prečo sa na to pýtam práve teraz, keď o tých plavkách viem už viac ako dva roky, prečo dnes? Budem sa cítiť lepšie, keď zistím, že nie som jediná, kto v našom vzťahu podvádza a klame?

„Prosím?“

„Počul si dobre. Zakaždým sú mokré, no nikdy nesmrdia.“

„Ty ich oňuchávaš? Prečo?“ čuduje sa celkom úprimne.

„Predsa nie je dôležité, prečo ich oňuchávam, ale prečo z nich necítiť ten odporný smradľavý chlór,“ vyhrknem a vyjdem z výťahu ako prvá, ibaže netuším, kde máme zaparkované auto, takže čakám, kým Martin udá smer.

„Pretože si ich zakaždým preperiem,“ odpovie a za-bočí doľava, idem za ním.

„To je vtip?“

„Nie.“

„Ty, ktorý si nikdy nepreperieš nič? Keď sme spolu pri mori, vždy plavky iba hodíš do batoha a ráno ich znova vytiahneš, to mi chceš vážne povedať, že si ich zrazu prepieraš?“ Uvedomím si, že kričím a že sa za nami otáčajú ľudia. Vyzerám ako hysterická krava, ktorá rieši pranie a prepieranie, akoby nebodaj išlo o život, a pritom ide iba o jedno manželstvo, o jeden